

SCHIM OP DE SCHOUDER

Kroatië, Bosnië en Montenegro, 15 juli - 2 augustus 2018

15 juli 2018, pont bij Sunja - Lonja

Weer varen we met de pont over de Sava, nu de andere kant op. Het is nog stiller dan vorig jaar. Zelfs de kettingen van het veer knarsen dit keer niet. We beginnen weer zoals we een jaar geleden in Oost-Kroatië geëindigd zijn: nog steeds geen mens te bekennen. En opnieuw heb ik een kapotte fiets. Met nog een uur te gaan tot de WK-finale Kroatië-Frankrijk, ben ik blij dat het veer nog gaat. Ik vraag de veerman of hij de wedstrijd niet wil zien: 'Vijf uur, dan ben ik klaar,' maakt hij met handen en voeten duidelijk.

Ik heb nog drie jaar om voor mijn vijftigste verjaardag Istanbul te halen. In een kleine drie weken gaat de reis dit jaar nog door een klein stukje Kroatië, en dan door Bosnië en Montenegro. Alleen Amma is hetzelfde gebleven. Ze zit niet meer in de bak, maar in een kratje achterop, want Aletta is er niet meer bij. Voor de bakfiets heb ik een mooie schuur in de achtertuin gebouwd, en iedere week maakt ze zich nuttig als ik boodschappen ga doen. Nu rijden we op een trekkingbike, die ik Kim Jong-elle heb gedoopt naar de vorige Noord-Koreaanse leider Kim Jong-il. Ikzelf zit midden in de lichamelijke transitie, die steeds zichtbaarder wordt: mijn schouders zijn breder en gespierder geworden, mijn benen smaller. Ik ren sneller, til de fiets makkelijker de trein in en uit. Steeds meer mensen beginnen me als man te zien, maar de vrouwelijke vormen zijn er ook nog.

We hadden er een verschrikkelijke reis op zitten. Pas midden in de nacht waren we in Zagreb aangekomen. Toen ik uitstapte, herinnerde ik me weer de trappen die ik op het station op en af moest. Ik besloot in

